

Zwanenzang

Karin Fossum bij Boekerij:

De verduistering

Zwanenzang

Lotgenoten

boekerij.nl

KARIN FOSSUM

ZWANENZANG

Een zestienjarig meisje wordt dood
gevonden. Commissaris Konrad Sejer
gaat op onderzoek uit.

Vertaald door Michiel Vanhee en Sofie Maertens

Voor deze uitgave ontving de uitgeverij subsidie van Norla.

**LITERATUUR
VLAANDEREN**

De vertalers ontvingen voor deze vertaling een projectbeurs van Literatuur Vlaanderen.

Eerste druk 2021

Derde druk 2023

ISBN 978-90-225-9733-0

ISBN 978-94-023-1626-1 (e-book)

ISBN 978-90-528-6367-2 (audio)

NUR 332

Oorspronkelijke titel: *Bakom synger døden*

Vertaling: Michiel Vanhee en Sofie Maertens

Omslagontwerp: © Bürosüd

Omslagbeeld: © Trevillion Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Karin Fossum

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Men wil bemind worden, bij gebrek daaraan bewonderd, bij gebrek daaraan gevreesd, bij gebrek daaraan verafschuwd en veracht. Men wil bij andere mensen een gevoel oproepen. De ziel huivert voor de leegte en wil tot iedere prijs contact.’*

Hjalmar Söderberg, 1905

Pål Grøndahl, 2019

* Uit het Zweeds vertaald door Bertie van der Meij

En wanneer een van jullie valt,
valt hij voor hen die achter hem komen,
een waarschuwing tegen het struikelblok.
Ja, en hij valt ook voor wie voor hem gaan,
die hoewel sneller en zekerder van voet,
toch het struikelblok niet opzijschoven.

Kahlil Gibran, 1923

De lucht was zwoel en kondigde gedonder aan, had een heel eigen geur die sommige gevoelige zielen, zoals hij er zelf een was, herkenden.

Hij zette de laatste stappen, speurde de stenige baai af, geen levende ziel te bekennen, alleen gladde rotsen en een bord op een paal.

‘GEVAARLIJKE DIEPTE!’

Het water was het eerste water, en hij was de eerste mens. De eerste die het wonder der natuur zag. Hij was de ontdekker, eenzaam onder de hemel. Anderen zouden na hem komen en van hem leren, en hij zou zijn hand uitstrekken en het hun laten zien, hun vertellen over de schepping en de eeuwigheid en het lange stuk daartussen dat men het leven noemde. Dat dacht hij terwijl hij over de stenen naar het water liep, met zijn rug naar alles wat de mens had geschapen, naar het oude bord en de huizen verder weg. Vóór hem was water, boven hem de hemel, en hij zag dat het goed was.

Maar hij was helemaal niet de eerste. Hij was de laatste, degene die nooit werd gekozen, die nooit werd gezien, met

wie nooit rekening werd gehouden. We verwachten niets van die kerel, noch intellectueel, noch op vlak van fysieke prestaties, we kunnen hem maar beter met rust laten, dat is toch wat hij wil.

Hij was lang, zwaar en had x-benen. Hij was een gigantisch waggelend wezen op brede, naar buiten staande voeten. Hoewel er geen toeschouwers waren, rechtte hij zijn rug en duwde zijn borst vooruit, in de ijdele hoop om een atletische indruk te maken. Hij draaide zijn rug naar het water toe en liep naar de gladde rots waar hij wel vaker zat. Hij liep met langzame stappen, doelgericht en zelfgenoegzaam, alsof hij iets voorstelde. Alsof hij zich niets aantrok van de mening van anderen over wie hij was en hoe hij eruitzag. En al wist hij dat hij niets voorstelde, toch vond hij het fijn om te doen alsof. Hij vond het fijn om met zijn fantasie beelden te creëren die heel even zijn eenzaamheid verzachtten. Hij had het warm en zweette, droeg een zwemshort onder zijn kleren, was hierheen gekomen voor een snelle duik in het water. Op zonnige dagen kwam hij hier nooit, want dan wemelde het van de joelende jongeren op het strand.

Hij zat op de rots naar het water te staren, beeldde zich in dat het de oceaan was in plaats van een meer met troebel, zoet water. In Amerika, bedacht hij hunkerend, is iedereen stevig gebouwd, jongens en meisjes, vrouwen en mannen, daar heeft iedereen overgewicht. Maar trekken ze zich daar iets van aan? Nee, helemaal niet, ze noemen zichzelf niet dik. De meisjes zeiden: *'I'm a curvy girl,'* en de jongens zeiden: *'I'm a big guy.'* Als iets heel vanzelfsprekends, net zoals

iemand zegt: ‘Ik ben één meter negentig lang, en daar ben ik verdomme trots op.’ *Curvy and big*. Daarom had hij online een T-shirt gekocht, maat XXL, met een zelfgekozen tekst:

‘I’M A BIG GUY. SO WHAT?’

Binnenkort was het midden juli, het water was wellicht zo’n twintig graden, dacht hij, maar achttien zou al volstaan. In het water woog hij niets, hij was een goede zwemmer. Het was maar een paar stappen ondiep, daarna liep je over een rand en was je in het diepe. Zo kwam hij snel onder water en hoefde hij zich niet langer bloot te geven dan nodig was. Natuurlijk was hij bleek, hij kleedde zich nooit uit. Niet één bot was zichtbaar onder zijn huid, hij leek wel een zitzak. Is er eigenlijk iets mooi aan mij, vroeg hij zich mismoedig af, terwijl hij eenzaam op de gladde rots troonde. Zijn haar misschien, dat was dik, donker en meegaand. Met één enkele handbeweging kon hij het goed leggen. Die beweging was goed ingestudeerd, hij had erop geoefend. Zijn ogen waren groot en grijs met lange wimpers en donkere wenkbrauwen in fijne bogen, maar zijn wangen waren bol, zoals bij een hamster die nootjes heeft verzameld. Als kind werd hij soms ‘hamsterwang’ genoemd. Hij had zich een stoere pilotenbril aangeschaft in de hoop dat die de aandacht zou afleiden van zijn onderkin, en dat zijn ogen achter die rookkleurige glazen wat dieper zouden lijken. Ogen die iets wisten, die iets hadden meegemaakt. Hij was voortdurend op zijn hoede, door schade en schande wijs geworden. Zijn hart maakte ineens een sprongetje. Er kwam een gedaante uit het bos aanlopen. In een oogwenk was hij in staat van paraatheid, hij

pakte zijn telefoon uit het borstzakje van zijn overhemd en begon te scrollen, zijn dikke vinger bewoog over het scherm. De vreemde gedaante zette koers naar de rots, verminderde vaart en zond hem een alerte blik, alsof hij dacht: nu heb ik iets gevonden, misschien is het iets waard. Zijn ogen, groot en blauw, openden zich zoals ogen doen als ze iets moois zien.

‘Hoi! Ga je zwemmen?’

De stem was vriendelijk en zacht, zonder bijbedoelingen.

Hij was niet van plan geweest om te antwoorden, zijn mond was droog van de adrenaline. Maar de stem klonk zo uitnodigend dat hij toch opkeek, verrast omdat hij werd aangesproken, terwijl zijn gedachten door zijn hoofd raasden op zoek naar een gevatte repliek.

Hij kreeg niet die onverschillige blik of die opgeheven wenkbrauwen die hij gewend was te zien. De vreemde jongen, een tiener, droeg een korte broek met meerdere zakken en een fel turquoise t-shirt. Hij kwam naast hem zitten op de rots, heel vanzelfsprekend en zonder aarzelen. Hij was een jaar of zestien en zo slank dat zijn kuitbeen en knieschijf zichtbaar waren onder zijn huid. Zijn kaakbeen maakte een mooie boog en hij had lang, donker krulhaar. De jongen had iets, iets ongewoons, iets warmes en fascinerends, en hij voelde zich net zo bedwelmd en zalig als wanneer hij iets zoets had gegeten.

‘Coole bril,’ zei de jongen terwijl hij hem aankeek. ‘Ziet er duur uit.’

‘*You bet,*’ antwoordde hij stoer.

Het werd stil, maar het was geen pijnlijke stilte. De jongen vulde de stilte op met zijn aanwezigheid, alsof hij voor alles openstond. Hij was als een kind, nog onbezoedeld door de vooroordelen van de volwassenen.

‘Kun je goed zwemmen?’ vroeg de jongen.

Hun ogen ontmoetten elkaar. De pupillen werden bij allebei groter toen ze elkaar binnenlieten.

En dat kon hij ook, dus zei hij: ‘Ja, ik ben een goeie zwemmer.’

Hij zei het met een zekere ernst, als iets wat hij heel zeker wist.

De jongen liet zijn hoofd zakken.

‘Sommigen hebben inderdaad dat talent,’ kreeg hij als antwoord.

‘Wat bedoel je?’

‘Ik kan niet zwemmen,’ zei de jongen.

Op hetzelfde moment sloeg hij zijn oogleden met lange wimpers verlegen neer.

‘Helemaal niet?’ flapte hij eruit.

‘Helemaal niet,’ antwoordde de jongen, waarna hij zijn hoofd achterover liet vallen en lachte. Ze zaten op de rots te lachen, twee jonge mannen aan hetzelfde strand. Misschien was dit de dag waarop hij eindelijk een barrière zou doorbreken. Zoals zich uitkleden. Zoals gaan zwemmen met een toeschouwer erbij, slenteren naar het water met zijn rug naar de vreemde toe, gezien worden door een ander, zonder zelf te zien.

‘Heeft niemand het je dan ooit geleerd?’ vroeg hij.

De jongen rukte een paar stevige grashalmen uit die in de kieren tussen de rotsen groeiden.

‘Het is erger dan dat.’

Hij tekende met een vinger onzichtbare cirkels op de steen.

‘Mijn zus is verdronken toen ze tien was,’ legde hij uit. ‘Ik was pas zes. Daarna durfde ik nooit meer het water in. Niet op het strand en niet in het zwembad. Ik dacht dat ik er nooit levend weer uit zou komen.’

‘Wow,’ antwoordde hij. ‘Dat is best heftig.’

Hij vermande zich en wilde iets bemoedigends zeggen. Want het was nu of nooit, dit moment moest hij met beide handen grijpen, stevig vasthouden en meenemen naar huis, want ze gingen nu al, na zo’n korte tijd, vertrouwelijk met elkaar om.

‘Dan ga ik nu even zwemmen,’ zei hij, ‘en na vijf minuten kom ik levend terug. Ben je misschien daarom hiernaartoe gekomen, om mensen levend uit het water te zien komen?’

Opnieuw moesten ze lachen. De vreemde had een kirrende lach zonder onderliggende valsheid. Er was een glinstering in zijn ogen, zoiets had hij nog nooit gezien, dus stond hij op en trok zijn cargoshort en zijn dunne overhemd uit.

‘Cool T-shirt,’ zei de vreemde. ‘Coole tekst.’

Het werd hem bijna te veel. Hij trok ook zijn T-shirt uit, probeerde dat zo vanzelfsprekend mogelijk te doen, in één vlotte beweging, zoals mannen doen die zorgeloos door het leven gaan. Hij dwong zich door al dat nieuwe, keerde de jongen de rug toe en begon zo beheerst mogelijk naar het water te lopen. Het witte vet golfde bij elke stap op en neer.

Hij liep een paar meter het water in en nam een duik.

Wat een opluchting om onder water te zijn! IJskoud op de huid. Hij zwom als een atleet, met lange, vloeiende bewegingen, had nog nooit zo krachtig en vlot gezwommen. Hij stak zijn hoofd onder water, strekte armen en benen, schoot door het water als een vette vis. Zijn hart klopte en hij haalde diep adem, zo diep als hij kon. Hij zwom verder weg dan hij gewend was, en ook sneller, om duidelijk te laten zien hoe goed hij was, hoe veilig hij zich in dit element voelde, als een pinguïn, lachwekkend op het land, maar een speer in het water.

Hij ziet me, zong het in zijn binnenste, hij ziet me duidelijk.

Hij zwom nog verder weg, was sterk en onoverwinnelijk. Toen hij eindelijk stopte en achteromkeek, was hij verbaasd hoe ver hij van het strand was. Maar de vreemde zat nog steeds op de rots, met zijn handen op zijn knieën en zijn hoofd een beetje schuin, hij was geïnteresseerd en onder de indruk, dacht hij, kinderlijk enthousiast over dit talent dat hij zelf niet had.

Hij zwom met grote halen terug, duwde met zijn grote handen het water opzij. Wat een vreugde was het, wat een vaart! Hij kon wel doorgaan met zwemmen tot het nacht werd, want nu voelde hij alle reserves die in zijn lichaam en ziel lagen opgeslagen, al het ongebruikte in hem waar niemand ooit naar had gevraagd, maar wat wel waardevol was. Hij kwam weer in het ondiepe en zette zijn voeten op de bodem. Stond op uit het water en werd weer zwaar, traag en

kletsnat, maar toch rechtte hij zijn rug terwijl hij terugliep naar de rots.

De magie was niet verdwenen. De jongen keek hem vol bewondering aan, het licht in zijn blauwe ogen was er nog steeds.

‘Wat kan een sukkel als ik daarop zeggen?’ zei hij terwijl hij zijn handen opensloeg. ‘Het ziet er zo simpel uit!’

Zijn handen waren smal, met lange vingers. Een gouden ring aan zijn linkerhand trok zijn aandacht, er zat een plaatje op met rood en groen email, en op het plaatje stond een gouden teken, misschien een symbool dat hij bij de een of andere groep hoorde? Hij kon het niet goed zien. Maar de ring blonk mooi in het licht als hij zijn hand bewoog.

Hij trok zijn t-shirt over zijn hoofd en ging weer op de rots zitten, zijn zwemshort kleefde aan zijn bleke dijen. Er waren slechts een paar centimeter tussen hen in, en de nabijheid van de ander voelde als de straling van een oven, hij voelde het in zijn hoofd en in zijn lichaam, voelde het kloppen tussen zijn dijen, er kwam iets tot leven. Het overviel hem. Zoiets had hij al die jaren tegengehouden, onderdrukt, hij had de andere kant op gekeken. Nu liet hij alles de vrije loop, zoals wanneer iemand een pleister van een wond rukt en het warme bloed lekker stroomt. Hij kreeg het benauwd. Kon het wederzijds zijn? Kon het, dat deze krullenbol iets voelde voor het grote, witte en zachte?

Rustig maar, zei hij streng tegen zichzelf, zoiets komt alleen in boeken voor, dat de lelijke aan het eind bemind wordt om zijn edele ziel. Ik ben niet iemand die wonderen beleeft.

Eigenlijk beleef ik nooit iets, en als ik toch iets krijg, krijg ik het in elk geval niet gratis. Wat er nu gebeurt, die vreemde jongen naast me, daar zal ik vast voor moeten betalen. Maar een andere stem in hem fluisterde zacht dat het eindelijk zijn beurt was, waarom zou het niet zijn beurt zijn? De jongen kijkt naar me, en ik voel het als een zachte streling, overal, over mijn wang en mijn lippen, vooral over mijn lippen.

I'm a big guy, dacht hij. En wie groot is, is ook sterk, misschien heeft hij iemand nodig die sterk is, iemand die hem kan optillen en hem kan dragen en beschermen. Hij deed een poging met een vriendelijke glimlach, waarop de blauwe ogen hem met grote pupillen aankeken.

‘Kom je hier vaak?’ vroeg de jongen.

‘Ja hoor, maar niet op mooie dagen, want als hier kinderen zijn, rennen ze meteen terug naar hun moeder.’

Opnieuw gelach, hartelijk, kirrend gelach. Ze begrepen elkaar, zaten op dezelfde golflengte, ze bewogen tegelijk heen en weer, hij voelde het in zijn hele lichaam. Hij strekte zijn arm uit naar het water. Hij was immers de eerste mens en moest de ander iets leren. Zijn leerling zat naast hem te luisteren.

‘Zie je dat kleurverschil? Eerst is er een smalle lichtere strook, en een paar meter verder wordt het al zwart.’

‘Inderdaad,’ antwoordde de jongen. ‘Inktzwart.’

‘Daar is het ineens veel dieper,’ legde hij uit. ‘Al na een paar stappen loop je recht in een ravijn.’

‘Een ravijn?’

Ze lachten opnieuw.

‘Ja,’ antwoordde hij, ‘opeens komt er een steile afgrond. Er zijn al mensen door verdronken. Heb je dat bord daar gezien?’

De vreemde knikte, nog steeds met zijn blauwe ogen op hem gericht, lange, zoekende blikken.

Houdt hij me voor de gek? Wat wil hij van me? Hoe heeft hij me hier eigenlijk gevonden? Hij kwam weer tot zichzelf en moest wat speeksel doorslikken.

‘Soms komen hier mensen die niet kunnen zwemmen,’ zei hij. ‘Ze waden voorzichtig door het water, denken dat het wel nog een eind ondiep is, maar glijden dan opeens uit over de rand van het ravijn, en voor ze het weten zijn ze in het diepe. Ze gaan kopje-onder en slikken een heleboel water in, en ineens zijn ze zodanig in paniek dat ze hun oriëntatie kwijtra-ken en vergeten dat het ondiepe maar een stap van hen ver-wijderd is, en dan beginnen ze te spartelen en te schreeuwen, gaan opnieuw kopje-onder en slikken nog meer water in, en dan is het voorbij.’

‘O shit,’ zei de vreemde jongen, met opengesperde ogen. Misschien dacht hij opnieuw aan zijn zus die was verdron-ken.

Hij besloot te proberen wat indruk te maken, nu hij einde-lijk een luisteraar had.

‘Daar is een uitdrukking voor,’ zei hij, ‘in het Frans. Als iemand in paniek de eerste keer inademt. Dat heet “*respirati-on de surprise*”.’

‘Wow, echt klote,’ antwoordde de jongen.

‘Ja, hè!’

Ze staarden naar het zwarte diepe en haalden tegelijk adem. Want zo was het toch? Ze ademden als één groot organisme. Hij had nog nooit zoiets gevoeld, nog nooit gedurfd om het zo tot zich te laten doordringen, de nabijheid van een vreemde, dat warme en zoete.

Ga niet weg, schreeuwde het in zijn binnenste. Ga niet weg!

Zijn penis in zijn zwemshort liep vol. Was er een volgende stap? En hoe kwam hij daar? Hoe direct mocht hij zijn, zonder dat de jongen het verbijsterd op een lopen zette? Zijn hand op zijn dij leggen, zijn slanke, bruine dij, deden de mensen dat? Natuurlijk deden ze dat. Ze profiteerden van het leven. Niemand kon gedachten lezen, dus moest hij het vertellen, en hoewel zijn penis kloppend hard was, kon je het niet zien.

Hij hoorde zacht gedonder. Diep vanbinnen hoorde hij een stroom van stemmen die door elkaar riepen. Ze zeiden nee, nee, niet doen, en ze zeiden jawel, jawel, je moet. Net toen hij zijn bevende hand wilde optillen en die teder en behoedzaam tussen zijn knie en zijn lies wilde leggen, om hem daar vervolgens gewoon te laten liggen terwijl hij in zijn ogen naar toestemming en bevestiging zocht, werd hij opgeschrikt uit de betovering. De jongen sloeg op zijn knieën, gleed van de rots en stond rechtop, goudbruin en rank, donker en krullend. Hij was een ander geworden.

‘Gelukkig ben jij niet zo’n vrolijke dikzak,’ zei hij. ‘Want die kan ik niet uitstaan. Je hebt ze vast zelf ook wel eens gezien. Ze praten honderduit en lachen om elke scheet, omdat

ze denken dat we al die kilo's dan niet zien. Echt walgelijk.'

Zei de vreemde jongen.

Hij was verlamd van top tot teen, verschrompelde tot niets. Zijn penis verloor al zijn kracht, hij zou niet eens meer een chochozoen kunnen penetreren. Bovendien had hij het al een hele tijd niet meer gezien, het onthullende orgaan was niet zichtbaar voor hem, noch wanneer hij rechtop stond, noch wanneer hij neerlag, maar het leefde zijn eigen verraderlijke leven. Nu had het behoefte aan zorg en aandacht, maar de blik van de vreemde was veranderd, was slechts iets vluchtigs op weg naar ergens anders. Een deur knalde dicht. De dingen veranderden, het licht en de lucht, het gedonder naderde, kwam aanrollen van over zee. Nee, hij was geen vrolijke dikzak. Hij had geen reden om vrolijk te zijn.

'Hoe laat is het?' vroeg de jongen snel.

Ontsteld kwam hij weer tot zichzelf. Hij droeg zijn waterdichte horloge om zijn pols.

'Kwart over zes.'

'Dan moet ik maar weer eens gaan,' zei hij. 'Heb nog iets te doen.'

Ga je al? raasde het door zijn hoofd. Laat je me alleen? Waarom sprak je me eigenlijk aan? Deed je maar alsof, zoals meisjes doen? Veelbelovende blikken in het rond strooien, interessant doen, maar als puntje bij paaltje komt, je belofte niet nakomen. Hij wilde luid zijn pijn uitschreeuwen en klampte zich in paniek vast aan een grashalm, of om het even wat om erachter te komen wie die jongen was en wat hij van plan was.

‘Woon je hier in de stad?’ flapte hij eruit.

‘Nee,’ antwoordde de vreemde. ‘Ik ben iemand die drijft.’

‘Drijft?’

‘Ik ben een vrije ziel,’ zei de jongen.

De glinstering in zijn ogen was verdwenen.

‘Water heeft iets bijzonders,’ ging hij verder. ‘Het trekt je naar zich toe.’

Hij had moeite om de situatie te begrijpen. Begaf zich op glad ijs, kreeg een heleboel tegenstrijdige signalen. De jongen was als een openbaring aan hem verschenen, was de sleutel tot iets geheims en moois. En nu wilde hij ineens weer weggaan.

‘Ben gewoon op doorreis,’ voegde de jongen er nog aan toe. ‘Morgen reis ik verder.’

‘Misschien zien we elkaar een volgende keer aan een ander meer.’

Meer wist hij niet te zeggen. Hij bleef zitten gapen als een dwaas, perste er een moedige glimlach uit, knikte en hief zijn hand als afscheid, een zware, dikke hand ter grootte van een tros bananen. De jongen keerde hem de rug toe en ging ervandoor. Het tengere lichaam met zijn elegante ritme brandde zich op zijn netvlies, een melodie in viervierdemaat die hij altijd meteen zou herkennen, waar ook ter wereld. Zo soepel en zacht kon je je bewegen als je slank, jong en knap was, en als je over de hele linie gelukkig was. Een minuut later was hij verdwenen tussen de bomen.

Hij probeerde tot rust te komen. Wilde zijn gevoelens weer onder controle krijgen. Hij had het allemaal weggegeven, aan een vreemde, het kostbaarste geschenk van allemaal, maar de vreemde had het als een waardeloos prul weggegooid. Nu vond hij zichzelf niet meer terug. Als zijn hart rood en nat tussen de stenen had liggen kloppen, zou hij zijn opgestaan en had hij het in zee getrapt.

‘Een volgende keer aan een ander meer.’

Zijn hoofd zakte op zijn borst, maar werd tegengehouden door zijn onderkin. Alles was één kolkende massa. Hij had zich opengesteld voor een sfeer van vertrouwen, terwijl hij anders nooit een levende ziel in vertrouwen nam, nog nooit ook maar iets over zijn verlangens had uitgesproken. Hoe kon hij zich zo laten meeslepen? Angstig keek hij uit over het meer. De wolken pakten samen, de lucht was bewegingloos en drukkend. Hij herkende de geur die donder en bliksem aankondigde. Binnenkort zou de hel boven hem losbarsten. Toen hij eindelijk zijn cargoshort pakte en hem moeizaam aantrok, was hij weer zwaar, veel zwaarder dan daarvoor. Zonder bewonderende toeschouwer had het geen zin meer om zijn lichaam uit te strekken of zijn borstkas vooruit te duwen. Een bewonderaar? Dat was uiteraard te mooi om waar te zijn. Die blauwe blik onder zijn lange wimpers, die mengeling van schroom en verlangen, en nu en dan die ondeugende glinstering, had hij dat zo verkeerd gezien? Ik hoop dat je door de bliksem wordt geraakt, dacht hij, dat je schedel barst en dat je giftige hersencellen als pap naar buiten stromen. Hij trok de rest van zijn kleren aan en liep in de richting van het

bos. Anders dan de vreemde had hij geen ritme, hij walste uit de maat vooruit, zette koers in de richting van het pad waar de jongen tussen de sparrenstammen was verdwenen. Hij keek nog een laatste keer achterom, naar het water en de open baai met stenen en grof zand, en naar het bord met de waarschuwing erop.

Hij was in het diepe geweest. Zonder nadenken was hij de afgrond in gegleden. Hij sloeg uit gewoonte op zijn kontzak om te zien of hij alles bij zich had, en verschrikt herhaalde hij de beweging. Zijn portemonnee was weg. Secondelang bleef hij verstijfd in een idiote houding staan, nerveus naar het bos starend op zoek naar de jongen. Daarna draaide hij zich abrupt om en liep terug naar de rots. In zijn portemonnee zat alles: veertienhonderdzeventig kronen, de sleutel van zijn kamer, zijn Visa- en Mastercard, en nog een paar waardevolle dingen. Hij sloeg opnieuw op zijn kontzak en legde zijn hand meerdere keren in zijn hals, stak zijn handen in zijn voorste zakken. Ze waren leeg.

Rustig, zei hij tegen zichzelf, je denkt niet helder.

Natuurlijk kon hij zijn portemonnee ook ergens op het pad hebben verloren, zonder het te merken, toen hij van thuis vertrok, misschien lag hij daar ergens tussen het heidekruid. Maar hij meende zich te herinneren dat zijn car-goshort zwaar was toen hij hem uittrok om te zwemmen. Terwijl hij met zware passen terugliep naar de rots, had hij het gevoel dat hij werd bekeken en uitgelachen, alsof iemand achter een sparrenstam in het bosje hem stond te observeren.

Ineens werd alles hem duidelijk. Het geflirt, de lange blik-

ken die hem buitenspel hadden gezet, het ontroerende verhaal over zijn dode zus. Terwijl hij naar het diepe was gezwommen, had de jongen zijn broekzakken geplunderd, en dan had hij zelfs nog het lef gehad om te blijven zitten, want zo zou hij zich kunnen verdedigen als ze elkaar nog eens terugzagen. Aan een ander meer.

Hij bleef plotseling staan. Voelde een enorme druk, zijn longen openden zich maar moeizaam, zijn darmen zaten vastgeklemd.

De eerste mens. Een speer in het water!

Wat voor zielige beelden had hij zich in het hoofd gehaald. Als iemand hem al zag, als iemand zich al tot hem richtte, dan was dat om hem helemaal uit te knijpen. Om hem zand in de ogen te strooien en hem zwak te maken, al zijn bezittingen van hem te stelen zodra hij zich omdraaide, om te profiteren van zijn hongerige ziel, zijn smeekbede om liefde en aanraking. Hoe kon zijn eigen dikke lichaam, met zijn vage contouren, enige vorm van begeerte opwekken bij een knappe jongen? Lust en verlangen opwekken? Hoe diep kon je zinken?

De jongen was ineens opgestaan. Dat kon betekenen dat hij ergens een afspraak had, misschien met een andere jongen of erger nog, met een meisje. Hij had nu ook geld, veertienhonderdzeventig kronen, ze stond hem vast op te wachten terwijl ze ongeduldig op de klok keek.

Hij zat aan de grond. Dit was de definitieve val. Hij liep zo snel als hij kon, stampte over het pad, alles wat kon kruipen en lopen zou de trilling voelen en wegschieten. Zelfs mijn